

Goedkeuring van:

1. Het op 25 oktober 1966 te Brussel tot stand gekomen Benelux-Verdrag inzake Tekeningen of Modellen, met Bijlage;

2. De op 6 november 1925 te 's-Gravenhage gesloten schikking betreffende het internationaal dépôt van tekeningen of modellen van nijverheid zoals herzien te Londen op 2 juni 1934 en te 's-Gravenhage op 28 november 1960 met Reglement en schaal der taksen;

3. De op 14 juli 1967 te Stockholm tot stand gekomen Aanvullende Akte bij de op 6 november 1925 te 's-Gravenhage gesloten schikking betreffende het internationaal dépôt van tekeningen of modellen van nijverheid zoals herzien te Londen op 2 juni 1934 en te 's-Gravenhage op 28 november 1960 en zoals aangevuld te Monaco op 18 november 1961,

alsmede van de opzegging van:

4. De op 6 november 1925 te 's-Gravenhage gesloten schikking betreffende het internationaal dépôt van tekeningen of modellen van nijverheid;

5. De op 6 november 1925 te 's-Gravenhage gesloten schikking betreffende het internationaal dépôt van tekeningen of modellen van nijverheid zoals herzien te Londen op 2 juni 1934;

6. De op 18 november 1961 te Monaco tot stand gekomen Aanvullende Akte bij de op 6 november 1925 te 's-Gravenhage gesloten schikking betreffende het internationaal dépôt van tekeningen of modellen van nijverheid zoals herzien te Londen op 2 juni 1934,

en enkele daarmede verband houdende voorzieningen

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Het op 25 oktober 1966 te Brussel tot stand gekomen Benelux-Verdrag inzake Tekeningen of Modellen met de als Bijlage daarbij gevoegde eenvormige Beneluxwet inzake Tekeningen of Modellen (*Trb.* 1966, 292) heeft tot doel in de drie Benelux-landen een gemeenschappelijke regeling van het recht inzake tekeningen of modellen tot stand te brengen. Het zal aldus, evenals het Benelux-Verdrag met eenvormige wet inzake de warenmerken (*Trb.* 1962, 58, laatstelijk *Trb.* 1969, 116), bijdragen tot de vrijmaking van het handelsverkeer tussen de drie landen.

Voor een toelichting op het onderhavige Verdrag en de eenvormige wet mogen de ondergetekenden verwijzen naar de daarbij behorende uitvoerige gemeenschappelijke memorie van toelichting (*Trb.* 1966, 292, blz. 35 e.v.).

Over het ontwerp-Verdrag met eenvormige wet heeft de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad aan de drie Regeringen met de grootst mogelijke meerderheid gunstig advies uitgebracht onder voorbehoud van een aantal nog aan te brengen wijzigingen. De ondergetekenden mogen te dezen verwijzen naar de desbetreffende stukken van die raad (10 juni 1963, no. 46-1, 8 september 1964, no. 46-2, 14 november 1964, no. 46-3 en Handelingen Beneluxraad zitting 1964, N. 51 en 52, dd. 14 november 1964).

Aan de door genoemde raad gedane voorstellen tot wijziging en aanvulling van het ontwerp-Verdrag met eenvormige wet is volledig gevolg gegeven.

Overeenkomstig artikel 39, tweede lid, van het Statuut voor het Koninkrijk zijn de Regeringen van Suriname en de Nederlandse Antillen in de gelegenheid gesteld omtrent het onderhavige Verdrag en de eenvormige wet van hun zienswijze te doen blijken. De Regering van de Nederlandse Antillen heeft medegedeeld geen aanleiding te zien tot het maken van opmerkingen, terwijl ook de Regering van Suriname niet van bezwaren heeft doen blijken.

Het ligt in de bedoeling van de Regeringen van de drie Beneluxlanden het in artikel 1 van het Verdrag bedoelde Benelux-Bureau voor Tekeningen of Modellen samen te voegen met het Benelux-Merkenbureau, bedoeld in artikel 1 van het Benelux-Verdrag inzake de warenmerken. De tekst van het artikel laat daartoe ruimte.

In de gemeenschappelijke memorie van toelichting bij het Benelux-Verdrag met eenvormige wet is reeds uiteengezet, dat dit verdrag er van uitgaat, dat de schikking van 's-Gravenhage van 6 november 1925 betreffende het internationaal depot van tekeningen of modellen van nijverheid, zoals herzien te Londen op 2 juni 1934 (*Stb.* 1948, I 539), hierna te noemen Akte van 1934, door Nederland en België wordt opgezegd, maar dat deze Overeenkomst in de tekst, zoals herzien te 's-Gravenhage op 28 november 1960 (Laatstelijk *Trb.* 1963,

188), hierna te noemen Akte van 1960, in werking is getreden in de drie Beneluxlanden. De bepalingen van de eenvormige Beneluxwet zijn nl. niet verenigbaar met die van de Akte van 1934, omdat daarin alleen de kennisgeving van het depot, doch geen publikatie van de gedeponeerde modellen zelf wordt voorgeschreven en voorts is voorzien in de mogelijkheid van een geheim depot voor de duur van vijf jaar. Dit bezwaar is opgeheven bij de Akte van 1960.

Het onderhavige ontwerp voorziet daarom in de goedkeuring van de Akte van 1960 met Reglement van uitvoering en van de opzegging van de Akte van 1934.

Ten aanzien van de inhoud van de goed te keuren Akte van 1960 moge het volgende worden opgemerkt.

De Akte van 1960 bevat op verscheidene punten fundamentele wijzigingen ten opzichte van de Akte van 1934. De tekst is ook volledig nieuw ten opzichte van die van de Akte van 1934. De voornaamste wijzigingen zijn die betreffende de publikatie van de internationale inschrijvingen, de beperkingen van de duur van zgn. geheime depots tot één jaar, de zgn. meervoudige depots, de mogelijkheid van territoriale beperking en de duur van de bescherming.

De Akte van 1934 voorzag alleen in publikatie van het feit van de internationale inschrijving. De tekeningen of modellen zelf konden alleen bij de BIRPI (Bureaux internationaux réunis pour la protection de la propriété intellectuelle) te Genève worden geraadpleegd of konden op last van een rechtbank of andere bevoegde autoriteit aan deze worden toegezonden. Ingevolge de Akte van 1960 wordt de afbeelding van de tekening of het model met alle bij het depot verlangde gegevens in een regelmatig verschijnend blad openbaar gemaakt (artikel 6). Aldus kunnen derden een redelijk inzicht krijgen in het bestaan van uitsluitende rechten.

De Akte van 1934 kende voorts het depot „in gesloten omslag”, dat gedurende de eerste vijf jaar na het depot alleen op verzoek van de deposant of van een bevoegde rechtbank kon worden geopend; na die termijn van vijf jaar werd het omslag ambtshalve door de BIRPI geopend. Deze regeling, die zich met het bovenvermelde beginsel van volledige publikatie in het geheel niet verdraagt, is in de Akte van 1960 vervangen door de aan de deposant gegeven mogelijkheid opschorting van de openbaarmaking van het depot te vragen voor een tijdvak van ten hoogste 12 maanden te rekenen van de datum van het depot of van de prioriteitsdatum (artikel 6, vierde lid). Deze regeling houdt een compromis in tussen de voorstanders van de volledige openbaarheid en de belangen van met name de modeontwerpers. Het hiervoor besproken Benelux-Verdrag met eenvormige Beneluxwet inzake Tekeningen of Modellen kent op dit punt eenzelfde regeling (artikel 11).

De Akte van 1960 kent voorts nog het zgn. meervoudige depot voor tekeningen of modellen die in eenzelfde klasse vallen (artikel 5, vierde lid). Een meervoudig depot kan ten hoogste twintig tekeningen of modellen omvatten (gewoon meervoudig depot) of, indien de openbaarmaking wordt opgeschort, ten hoogste honderd (buitengewoon meervoudige depots; artikel 2 van het Reglement van uitvoering). Deze regeling is opgenomen ter beantwoording aan de belangen vooral van de mode-industrie in Zwitserland en Frankrijk.

Teneinde een rem in te bouwen tegen de bescherming in landen, waar deze bescherming geen belang zou hebben, is de deposant verplicht de landen, waarvoor hij bescherming verlangt, aan te wijzen (artikel 5, tweede lid, onder 1) en daarvoor een speciale taks te betalen (artikel 15, tweede lid, onder 2).

De Akte van 1934 bepaalde, dat de duur van de bescherming op grond van een internationaal depot 15 jaar zou zijn; de Akte van 1960 laat de landen meer vrijheid: een minimumduur van 10 jaar (artikel 11, eerste lid). Indien een staat voor zijn nationale depots een langere bescherming dan 10 jaar verleent, geldt deze ook voor de internationale depots (artikel 11, tweede lid). Dit betekent dat voor de Benelux-landen de bescherming op grond van internationale depots maximaal 15 jaar zal kunnen duren (artikel 12 van de eenvormige wet inzake tekeningen of modellen).

Volledigheidshalve zij hier nog gewezen op het bij de Akte van 1960 behorende protocol, waarbij de aangesloten staten zich verbinden geen kortere beschermingsduur dan 15 jaar aan uit soortgelijke landen afkomstige internationale depots te verlenen. Nederland heeft dit protocol niet ondertekend.

Opgemerkt zij, dat het geenszins zeker is, dat ten tijde van de inwerkingtreding van het Benelux-Verdrag een eenvormige wet ook de Akte van 1960 in werking zal zijn, aangezien hiervoor tien staten een akte van bekrachtiging of toetreding moeten hebben nedergelegd, waaronder vier staten moeten zijn, die op de datum van de Akte van 1960 (28 november 1960) geen partij waren bij de Akte van 1934. Thans hebben nog slechts drie staten, alle destijds partij bij de Akte van 1934, de Akte van 1960 bekrachtigd, te weten Frankrijk, Liechtenstein en Zwitserland. Indien de Akte van 1960 inderdaad nog niet in werking zou zijn op het tijdstip van inwerkingtreden van de eenvormige Beneluxwet is er de weinig bevredigende situatie, dat aan het bepaalde onder andere in artikel 3 van genoemde wet niet kan worden voldaan en buitenlanders deswege verstoken blijven van de mogelijkheid via een internationaal depot in Genève modellen-rechten te verkrijgen in de Benelux. Overigens betekent dit voor Nederland geen verandering ten aanzien van de huidige situatie, daar door het ontbreken van een modellenwet het verkrijgen van modellenbescherming in Nederland door een internationaal depot ook thans niet mogelijk is. Omgekeerd is het dan ook niet meer mogelijk, dat onderdanen van de Benelux-landen via een internationaal depot modellenrechten kunnen verkrijgen in andere landen. Nochtans is een andere oplossing niet mogelijk gezien het systeem van genoemde wet, dat, overeenkomstig de uitdrukkelijke wens van belanghebbende kringen, in een zo groot mogelijke openbaarheid van het depot voorziet.

Ten slotte houdt het onderhavige ontwerp in de goedkeuring van de Akte van Stockholm van 14 juli 1967 ter aanvulling van de Overeenkomst van 's-Gravenhage betreffende het internationaal depot van tekeningen of modellen van nijverheid (*Trb.* 1969, 142). Deze akte, die zó is geredigeerd, dat zij zowel toepasselijk is op staten, die alleen partij zijn bij de Akte van 1934, als op staten, die alleen partij zijn bij de Akte van 1960, en op staten die partij zijn bij beiden, beoogt de instelling van een modernere administratieve structuur van de bij de Overeenkomst van 's-Gravenhage gecreëerde Unie van Lid-Staten. Tot dusver waren aangelegenheden betreffende de uitvoering van de Overeenkomst van 's-Gravenhage summier geregeld; de uitvoerende taken waren opgedragen aan het Bureau, bedoeld in het Verdrag van Parijs ter bescherming van de industriële eigendom (laatstelijk voor Nederland geldende

tekst *Stb.* 1948, I 539), welk bureau ingevolge dat Verdrag is geplaatst onder het hoog gezag van de Regering van de Zwitserse Bond, die de inrichting er van regelt en op de werking toeziet.

Ingevolge de Akte van Stockholm zal de gang van zaken bij de Unie bepaald worden door een nieuw gecreëerd orgaan, de Algemene Vergadering, waarvan alle Lid-Staten deel uitmaken. Met name is daarbij van belang de vaststelling van het programma en de begroting van de Unie en het geven van richtlijnen – voor zover de Unie betreffende – aan de Directeur-Generaal van het bureau. Aldus is de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de Overeenkomst van 's-Gravenhage verlegd van de Zwitserse Regering naar de Lid-Staten zelf, hetgeen een meer in deze tijd passende bestuursvorm is. De summiere administratieve bepalingen zijn vervangen door een uitvoeriger en beter doordachte regeling.

Deze bepalingen lopen parallel met die van de andere Unies op het gebied van de intellectuele eigendom, waarvoor eveneens te Stockholm herzieningsovereenkomsten zijn opgesteld. De ondergetekenden stellen zich voor op korte termijn de goedkeuring van deze overeenkomsten door de Staten-Generaal te bevorderen.

Omtrent de afzonderlijke bepalingen van het onderhavige wetsontwerp merken de ondergetekenden nog het volgende op.

Artikel 1. De opzegging betreft ook de Akte van 1925. Weliswaar is geen land meer partij bij de tekst van 1925, doch veiligheidshalve is rekening gehouden met mogelijke twijfel over de vraag, of Nederland zich nog wel door laatstgenoemde tekst gebonden acht.

Voorts wordt ook opgezegd de Aanvullende Akte van Monaco van 18 maart 1961 bij de Akte van 1934 (*Trb.* 1962, 91 en *Trb.* 1963, 156). Deze Akte houdt een verbeterde financiële opzet van de Akte van 1934 in. Het heeft voor Nederland, als het de Akte van 1934 opzegt, geen zin partij bij de Akte van Monaco te blijven.

Ingevolge artikel 22, vierde lid, van de Akte van 1934 *jo.* artikel 17*bis* van het Verdrag van Parijs zal deze Akte van kracht blijven totdat een jaar zal zijn verstreken sedert de dag, waarop zij zal zijn opgezegd. De internationale tekeningen en modellen, gedeponeed tot de dag, waarop de opzegging van kracht wordt, zullen gedurende de duur der internationale bescherming in het land, dat de overeenkomst heeft opgezegd, evenals in de andere landen, tot deze overeenkomst toegetreden, in het genot blijven van dezelfde bescherming, als waren zij er rechtstreeks gedeponeed. Het moet nu worden vermeden, dat de bepalingen van de Akte van 1934 nog zouden moeten worden toegepast, indien de eenvormige Beneluxwet in werking is. Zolang de eenvormige wet nog niet in werking is, zal een internationaal depot niet kunnen leiden tot modellenbescherming in Nederland, omdat het dan ingevolge de in Nederland geldende wetgeving nog niet mogelijk is door middel van een depot modellenbescherming te verkrijgen. Zou de eenvormige wet echter in werking zijn vóórdat de opzegging van de Akte van 1934 van kracht zou zijn, dan zouden de dan verrichte internationale depots ingevolge artikel 22, vierde lid, van de Akte van 1934 bescherming verkrijgen in het Beneluxgebied, hetgeen, gezien de onverenigbaarheid van beide regelingen, tot onoverkomenlijke juridische problemen zou leiden, terwijl de bescherming op grond van deze depots, overeenkomstig artikel 22 van de Akte van 1934, nog voor de volle duur van 15 jaar zou gelden.

De ondergetekenden zijn dan ook voornemens te bevorderen, dat de in dit ontwerp voorziene opzeggingen de bekrachtigingen voorafgaan. Hierdoor wordt bereikt, dat de bovenschreven ongewenste gevolgen niet kunnen intreden, omdat ingevolge artikel 13 van het Benelux-Verdrag de eenvormige wet in werking treedt één jaar na de inwerkingtreding van het verdrag, zodat het tijdstip van inwerkingtreding van de eenvormige wet dan valt na het tijdstip, waarop de opzegging van de Akte van 1934 van kracht wordt.

De tweede ondergetekende stelt zich voor hieromtrent nauw overleg te plegen met de Beneluxpartners.

De goedkeuringen en opzeggingen geschieden alleen voor Nederland, omdat ook het Benelux-Verdrag met eenvormige wet alleen voor het grondgebied in Europa geldt (artikel 11 Benelux-Verdrag). Er is uit dezen hoofde geen noodzaak voor Suriname en de Nederlandse Antillen eenzelfde politiek als Nederland ten aanzien van de Overeenkomst van 's'-Gravenhage te volgen.

Artikel 2. Aan partijen wordt de keuze gelaten de eenvormige wet hetzij in de Franse, hetzij in de Nederlandse tekst, hetzij in beide teksten in de eigen wetgeving op te nemen. Het ligt voor de hand voor ons land de Nederlandse tekst te kiezen.

De Franse tekst, die evenals de Nederlandse bij het Verdrag is vastgesteld, behoudt, op gelijke voet als het bij het Verdrag behorend gemeenschappelijk commentaar, betekenis als middel tot uitlegging van de eenvormige wet.

Artikel 3. Volgens artikel 2 van het Verdrag zal de uitvoering van de eenvormige wet bij uitvoerings- en toepassingsreglementen worden geregeld.

De uitvoeringsreglementen, welke tussen partijen – na raadpleging van de Raad van bestuur van het Benelux-Bureau voor Tekeningen of Modellen – worden vastgesteld, zullen naar Nederlands recht uitvoeringsovereenkomsten zijn als bedoeld in artikel 62, eerste lid, onder *b*, van de Grondwet. De toepassingsreglementen, van meer ondergeschikt belang, zullen daarentegen het karakter dragen van besluiten van een volkenrechtelijke organisatie overeenkomstig artikel 67 van de Grondwet. Bovengenoemde reglementen zullen bindende kracht verkrijgen overeenkomstig de bepalingen van de nationale wetgeving. Naar de mening van de ondergetekenden bestaat geen aanleiding voor Nederland een bijzondere vorm voor te schrijven; de bindende kracht kan aan de enkele vaststelling worden verbonden.

Uiteraard zal bij de opstelling van het uitvoeringsreglement aandacht worden besteed aan de bezwaren, die in zekere kringen in Nederland tegen de modellenbescherming voor bepaalde categorieën van voortbrengselen gemaakt zijn en op grond waarvan, krachtens het bepaalde in artikel 2, tweede lid, van de eenvormige wet, het uitvoeringsreglement kan bepalen,

dat deze categorieën van de bescherming uit hoofde van deze wet blijvend of tijdelijk zullen worden uitgesloten.

Artikel 2 van het Verdrag schrijft bekendmaking in het „Staatsblad” (Franse tekst „Journal Officiel”) voor. Deze uitdrukking houdt uiteraard geen rekening met de in elk der drie landen feitelijk gebruikte naam, noch ook met het slechts in Nederland bestaand onderscheid tussen Staatsblad en Tractatenblad. Vanzelfsprekend zullen deze reglementen in het Tractatenblad worden bekendgemaakt, omdat het hier om internationale overeenkomsten en besluiten van volkenrechtelijke organisaties gaat.

Artikel 4. Artikel 4 van de Wet houdende goedkeuring van het Benelux-Verdrag met eenvormige wet inzake de warenmerken bepaalt, dat er een Bureau voor de industriële eigendom is, tevens dienende, behoudens voor zoveel de warenmerken betreft, als centrale bewaarplaats als bedoeld in artikel 12 van het Unieverdrag van Parijs tot bescherming van de industriële eigendom. De uitzondering ten aanzien van de warenmerken is gemaakt, omdat daarvoor het Benelux-Merkenbureau als centrale bewaarplaats optreedt. Het is duidelijk, dat eenzelfde motivering ook geldt en eenzelfde uitzondering ook gemaakt zal moeten worden ten aanzien van tekeningen of modellen.

Artikel 5. Volgens artikel 13 van het Benelux-Verdrag treedt dit een maand na de derde ratificatie in werking, doch treedt de eenvormige wet eerst een jaar later in werking. Hierbij past, dat de bepalingen inzake de goedkeuring terstond in werking treden, doch de artikelen 2, 3 en 4 eerst op het tijdstip waarop de eenvormige wet in werking treedt.

De Minister van Economische Zaken,
H. LANGMAN.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
N. SCHMELZER.

de Minister van Justitie a.i.,
W. J. GEERTSEMA.